

Musefarmen på Askø.

Jeg havde en periode som barn, hvor jeg var helt vild med søde små lyserøde museunger. Men det var min mor sandelig ikke, min mor mente, at mus var et frygteligt skadedyr, som man ikke skulle have ind i huset.

Da jeg var omkring 11 år måtte min far sælge gården, fordi han blev meget syg og lå på sygehuset et helt år i København.

Da min far kom tilbage, købte han en købmandsforretning på Askø, og den havde vi i tre år.

Jeg havde en rigtig god ven i Per. (søn af Erik og Ruth Nielsen). Han kunne også godt lide mus. Det var midt i høsttiden, og den gang havde man ikke de store maskiner til at høste kornet med.

Først blev kornet mejet (=klippet af) med en selvbinder,

som høstede kornet i neg. Negene blev sat i stakke – og der stod de og tørrede, indtil de skulle køres hjem på gården og tærskes.

Per og jeg opdagede, at når negene blev læsset på landbrugsvognen, så lå der små musereder, der hvor negene havde stået. De voksne mus løb af sted, når maskinerne kom, men de små lyserøde museunger var jo ikke så mobile, så de blev bare liggende.

Per og jeg syntes det var rigtig synd for dem, så vi samlede alle museungerne i tomme havregrynspakker, og tog dem derefter hjem til Købmandsgården, hvor vi hentede papkasser i butikken.

Heldigvis fandt vi et aflukket rum uden vinduer, som ikke blev brugt til noget. Hver eneste dag, når der blev kørt (korn)-neg hjem, rendte vi bagefter ude på markerne og samlede museunger.

Derefter hjem med dem til de øvrige mus. De blev fodret med havregryn, som jeg havde ”lånt” hemmeligt i købmandsforretningen. De var noget så søde, og vi holdt øje med, at katten ikke kunne komme ind til dem. Hver dag fik de mad og vand, og vi gav dem frisk halm at leve i.

Nu er der jo det, at museunger pludselig kan blive til nogle store mus, som æder alt, hvad de kan få fat i.

Per og jeg var meget optaget af vores store musefarm, men en dag, da vi kom på besøg, var alle mus brudt ud af kasserne – og væk var de..

Vi gloede jo noget og blev også ret hurtigt noget betænkelige, for hvad hvis de nu gik ind i købmandsforretningen, hvor der blev solgt madvarer?

Mens vi stod der, så lød der et øredøvende skrig fra min mor. Hun havde fået øje på to mus i spisekammeret (Spisekammer = et rum, hvor man i gamle dage opbevarede madvarer, før man havde køleskab).

De to mus sad og spiste af den ost, vi fik på brødet om morgenen.

Min mor blev fuldstændig hysterisk og råbte og skreg på min far:

”Harry, Harry Harry, der er mus!” Min far kom farende – han var også stødt på flere mus. ”Hvor kommer dog alle de mus fra”, spurgte min far og mor hinanden.

Så fik de øje på os to uvrerne unger – og vi må jo have set noget forkert ud i ansigtet, for min far spurgte: ”Hvad har I lavet Mie?” Jeg var ikke meget for at gå til bekendelse, men min far havde jo lært mig, at jeg ikke måtte lyve, så vi måtte ud med sproget. Da min far så rummet med alle papkasserne, så regnede han ud, at der nu var over 100 mus i omløb på hele Købmandsgården.

Der blev vild panik – min mor fik travlt med at lukke alle madvarer til – der blev sat fælder op og lagt gift ud – og anskaffet to katte til – og de fik i løbet af sommeren has på alle musene, som nu ikke var søde længere, men nogle store fede grimme grovædere, som bed i alt: Tapet, ledninger, madvarer, tøj – alt simpelthen.

I temmelig lang tid blev jeg drillet af de andre børn på Askø . De kaldte mig ”Muse-Mie” og spurgte mig, om vi havde fået ”Musesteg” til middag i går og sådan noget. Jeg må indrømme, at jeg blev grundig træt af den historie og har aldrig samlet på museunger siden.

Almindelig markmus

